

[Boligministeren.]

sket for folk, der misbruger andre folks boligsituation. Man kan se, at man har drøftet ejerlejligheder, idet man har ophævet den bestemmelse, som vi fik vedtaget i 1972, om, at man ikke måtte udstykke ejerlejligheder i, jeg tror, det var en 5-årig periode. Denne bestemmelse har man ophævet 2 år, før end det var fastsat i den tidligere vedtagne lov, og hertil kommer det, som hr. Grünbaum var inde på vedrørende lejeværdien, hvor man også har berørt disse ting. Det er altså herudfra, jeg forstår, at disse ting er rejst, og jeg er enig med mit parti, naturligvis, i, at man har rejst det på den måde, som det er sket.

Men jeg vil også understrege det, hr. Grünbaum var inde på, at det er ikke, fordi der ikke kan ske ændringer, men det skal være ændringer, som de 5 partier er enige om, og det var også det, jeg nævnte i de bemærkninger, jeg gjorde indledningsvis til de radikales forslag, at det ville jeg godt være med til.

Så vil jeg blot til hr. Brixtofte sige, at jeg synes, at de bemærkninger, der kom, var lidt flotte, med hensyn til mangelen på ejerboliger. Hr. Brixtofte ved formentlig lige så vel som jeg, at interessen for ejerboliger i den gamle boligmasse i meget stor udstrækning har helt hængt sammen med folks manglende mulighed for at få en udlejningsbolig og med de boliganvisningsbestemmelser, der har været nødvendige af hensyn til at beskytte familien, bl. a. i Københavnsområdet og andre steder i landet. Det er det, der har givet disse for høje priser, og det er det, der har givet mulighed for spekulation i denne boligmasse. Det er også det, der er socialdemokratiets og regeringens grundholdning. Vi har ikke noget imod, at folk ejer deres egen bolig. Jeg har mange gange sagt, at om parcelhusene ligger ved siden af hinanden eller de stables oven på hinanden er mig ligegyldigt, blot denne boligform ikke anvendes til spekulation over for dem, der ikke har råd, og over for dem, der ikke på anden måde kan skaffe sig en bolig, for så er det dem, der bliver sorteper i dette spil. Det er det, der har været holdningen bagved, når vi igennem årene i stor enighed i folketinget har strammet ejerlejlighedsloven, i hvert fald indtil stramningen i 1972,

hvor der ikke var så bred enighed bagved, det skal da indrømmes.

Jeg vil da også gå lidt let hen over hr. Brixtoftes slutbemærkning om, at det ikke var et gennearbejdet forslag, og det citat, som hr. Brixtofte fremkom med her fra folketingets talerstol. Jeg siger her for det første, at det er en åbning, og at jeg er villig til med folketingets partier at drøfte disse muligheder og også drøfte andre løsninger end dem, jeg i lovforslaget anviser, og det synes jeg ikke at man fra venstres side bør have utak for. Det andet, jeg siger, om, at det ikke er gennearbejdet, henviser jo til, at jeg havde egentlig tænkt at lave et lovforslag, der omfattede boligfællesskaber i bredere forstand, altså spørgsmålet om andelsboliger og spørgsmålet om de blandede lejemaal, hvor ejerlejligheder og almindelige udlejningslejligheder er blandet sammen. Her trænges der virkelig til en større gennemskuelighed og en større sikkerhed i alle disse forhold. Men jeg skal naturligvis lade citatet og det, hr. Brixtofte lagde i citatet, helt stå for hr. Brixtoftes egen regning.

Det var vel ikke nogen overraskelse for nogen her i folketinget, i hvert fald ikke for mig, at fru Kirsten Jacobsen ser helt uforstående på hele dette problem med, at man skal stoppe en sådan udvikling. Jeg kan bare konstatere, at det er fru Kirsten Jacobsens holdning. Min er altså en anden.

Jeg vil godt sige, at jeg er villig til — det var også det, jeg gav udtryk for — at se på de problemer, der ligger for de mennesker, der har købt, og det vil jeg godt drøfte i udvalget. Det er de overgangsproblemer, som jeg selv peger på i min fremsættelsestale.

Fru Kirsten Jacobsen sagde, at man her ødelagde en sund og en god lovgivning, og jeg måtte konkludere, at det var den gode og sunde lovgivning fra 1966, fru Kirsten Jacobsen her tænkte på. Det må helt klart afhænge af de øjne, der ser.

Så spurgte fru Kirsten Jacobsen, hvad boligministeren havde lavet i de 1½ år, der var gået. Nu skal vi da have datoerne rigtigt på hold. Vi fik landsretsdommen den 8. april 1975, så det er altså ikke så lang tid siden, som fru Kirsten Jacobsen mente. Jeg blev selv minister, jeg tror, det var i februar, så vi må nok spørge hr. Johan Philipsen,